

Ἡστέν' σε ἡ ποπονηὰ Τῆν. Κρασιὰ ἀστενωμένα ΚΣτασινόπ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἰστένησε Ἀκρίτης χρόνον καὶ πέντε μῆνας
Τελμ.

Καὶ τί ὠφελοῦν τὰ γιαιτρικά 'ς ἔναν ἀστενωμένο
ὁποῦ τὸν ἔχ' ὁ ἔρωτας 'ς τὸ στήθος πληγωμένο;

Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Καὶ μετβ. καθιστῶ τι ἀσθενὲς ΚΘεο-
τόκ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

... Τὸ κορμί τους
'ς τῆς Ἀφροδίτης τοῖς χαρὲς νωθρὸ δὲν τ' ἀστενίζουν

2) Ἐπὶ προβάτων, πάσχω ἀπὸ τὸ νόσημα ἡ σκίος
προερχόμενον ἐξ ἐπηρείας πνευμάτων καὶ θεραπευόμενον
διὰ μαγικῶν μέσων Στερελλ. (Ἄγραφ.): Ἀστεινισμένα πρό-
βατα. 3) Τρελλαίνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δέκα βραδεῖς
ἔχω νὰ πάω νὰ τοῖσι δῶ καὶ θά 'ναι λωλὲς καὶ ἀστενισμένες.

4) Πάσχω ἀπὸ λέπραν Κύπρ.

ἀστενωμένος ἐπίθ. Καππ. (Συνασσ.)

Μετοχ. τοῦ ρ. *ἀστενωώνω.

Ἀρρωστος: Ἄσμ.

Βαί βαί ἐμὲν τὸν ξένον καὶ τὸν ἔρημον
καὶ τὸν ἀστενωμένον, ποῦ βραδυαστῶ!

ἀστεράδα ἡ, ἀμάρτ. ἀσταράδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι). Τὸ ἀσταράδα κατὰ προληπτικὴν ἀφομοίωσιν
τοῦ ε.

Τὸ ἐτερόχρωμον ἐν εἶδει ἀστέρος τρίχωμα τοῦ μετώ-
που, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων: Ἀσπρο πρόβατο μὲ φουρῆ
ἀσταράδα. Συνών. ἀστέρας 3, ἀστέρι 2.

ἀστεράδι τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τῆς καταλ. -άδι.

Ἀστεράκι 1, ὁ ἰδ.

ἀστεράκι τό, σύννηθ. ἀστιράκ' βόρ. ἰδιώμ. Ἀστεράκι
ΑΠαπαδιαμ. Μάγισσ. 31.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστέρι.

1) Μικρὸν ἄστρον σύννηθ.: Στοῖς ὥρες τῆς ... νυχτε-
ρινῆς μοναξιάς, κάτω ἀπὸ τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ ΚΜπαστ.
Ἀλιευτ. 162. Τὰ κερὰ φαντάζανε σὰν ἀστεράκια ποῦ 'χανε
πέσει ἀπ' τὸν οὐρανὸ ΝΧαλιόρ. Ὑδρείκ. θρῦλ. 90 || Ἄσμ.

Πρῶτ' ἀστεράκι τ' οὐρανοῦ κατέβα κάνε κρῖσι
Ἀθῆν.

Καὶ τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ τί τὰ θωρεῖ ἡ ψυχὴ μου,
σπίθες εἶναι ποῦ βκάλλουσιν οἱ ἀναστεναγμοί μου
Ρόδ.

Ὅσ' ἀστεράκια ἔχ' ὁ οὐρανός, τόσα παιδιὰ νὰ κάμης!
ἀγν. τόπ.

Ὅσ' ἀστιράκια 'χ' ὁ οὐρανὸς θὰ πάν οὔλα ζ' διθέροι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Ποίημ.

Λίγ' ἀστεράκια ποῦ καὶ ποῦ φέγγουν ἀνάραια ἀνάραια
ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 101. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστεροῦδι.

2) Ἀστερίσκος ἐκ χρυσοχάρτου χρησιμεύων πρὸς δια-
κόσμησιν φερέτρων καὶ κολλύβων Ἀθῆν. 3) Ἀστεροει-
δὲς κέντημα ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀστέρας ὁ, Ζάκ. Ἡπ. Θῆρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰθάκ.
Ἰκαρ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Πάγγ.) Πελοπν. (Λακων.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῆν. — ΑΠαπαδιαμ. Πρωτοχρ. διηγ. 33
— Λεξ. Ψύλλ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἄστερας Εὔβ. (Αἰ-
δηψ. Ἀνδρων. Κύμ.) Ἡπ. Ἰκαρ. Κέως — Λεξ. Πρω. ἄστι-
ρας Στερελλ. (Ἀράχ.) ἄστερα ἡ, Καππ. (Ἀξ. Σίλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀστήρ.

1) Ἄστρον Ζάκ. Ἡπ. Ἰκαρ. Καππ. (Ἀξ. Σίλ. κ.ά.)

Μακεδ. (Πάγγ.) Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Ψύλλ. Μπριγκ.
Πρω.: Ἀστέρα, ἤλις μελανὲ (ἐπφδ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἰφτὰ λόγια θέλ' νὰ πῶ, | ἰφτὰ ἀστέρις τ' οὐρανοῦ

Πάγγ. β) Ὁ πρωινὸς ἀστήρ, ὁ ἑωσφόρος Εὔβ. (Αἰδηψ.
Ἀνδρων. Κύμ.) Κέως Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — ΑΠαπα-
διαμ. ἔνθ' ἄν.: Κοντεύει νὰ φέξη, ὁ ἀστέρας θὰ βγῇ ΑΠα-
παδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Βγῆκε-ἔσκασε ὁ ἀστέρας Κέως Βγῆκ' οὐ
ἀστέρας Σάμ. Ξετιστήκαμε μόλις ἤβγε ὁ ἄστερας Ἀνδρων.
Ἀστέρα, πρωτοῦστέρα, πέραν τὸ δόντι, πέραν το! (ἐπφδ. εἰς
τὸν ὀδοντόπονον) Αἰδηψ.

Ἀστέρα ἀνεμοῦστέρα, | ἄστερα βροντοῦστέρα,

ἔβγα πῦρ, ἔμπα δρόσο

(ἐπφδ. εἰς κλαίοντα παιδιά) αὐτόθ. Συνών. ἀστέρι 1 γ,
ἀστέρινος 7, αὐγερινός, αὐγίτης. 2) Ἀστροειδὲς
κόσμημα ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος τῶν ἀξιωματικῶν δηλωτικὸν τοῦ
βαθμοῦ των, εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν πολλαχ. Συνών.
ἀστέρι 3. 3) Ἀστροειδὲς στίγμα λευκὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου
ζφου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀστεράδα, ἀστέρι 2.

4) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀστέρας τῆς θάλασσας, ζώφουτον θαλάσ-
σιον ἀκτινωτὸν Ἰθάκ. Κεφαλλ. Συνών. σταυρός. 5) Κη-
λὶς λιπαρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος Τῆν. Συνών. ἀστέρι 5.

6) Ὁ πολικὸς ἀστήρ Ἰκαρ. 7) Πρόσκαιρος μανία ἐπερ-
χομένη ἐνίοτε εἰς παιδιά ἐξ ἐπηρείας ὡς πιστεύεται τοῦ
κυριαρχήσαντος κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν ἀστέρος Θῆρ.:
Ἀφήστε τότε, γιατί τώρα δὲ εἶναι 'ς τὸν ἀστέρα του (πβ. συγγενῇ
φρ. εἶναι 'ς τὰ φεγγάρια του). Συνών. ἀστερικὸ 2,
ἀστρικό. 8) Περίπτον περιέχον τεμάχιον χάρτου ἐπὶ
τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένη ἡ εὐχή «πᾶσαν νόσον καὶ
πᾶσαν μαλακίαν ἀποδίωξον» καὶ φερόμενον ἐπὶ τοῦ στή-
θους ὑπὸ καχεκτικῶν παιδίων Θράκ. (Σαρεκκλ.) — Λεξ.
Δημητρ. 9) Ἐπιθετικ., ἔσοχος, ὑπέροχος ὄλων Λεξ.
Δημητρ.: Αὐτὸς ὁ ἱεροκῆρυκας εἶναι ἀστέρας. Συνών. φω-
στήρας. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστέρα ἡ, καὶ ὡς κύριον ὄν.
γυναικὸς Ἰων. (Σόκ.)

ἀστεράτος ἐπίθ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά.
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστιράτους Λῆμν. Σκιάθ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσταράτος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. κ.ά.)
Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀστεράτος.

Ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀστροειδὲς στίγμα, ἐπὶ ζφῶν
ἔνθ' ἄν.: Ἀστεράτο ἄλογο-βόδι Λάστ. Ἀστεράτη αἶγα Κρήτ.
Ἀσταράτος τράος Ἀπύρανθ. Ἀσταράτο πρόβατο Βόθρ. Ἀστι-
ράτου βόδι Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Κ' σὸς κὶ κ' σουμηλιγγᾶτους | κὶ 'ς τὴν κουρφή ἀστιράτους
Σκιάθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. 338 (ἐκδ. Μη-
λιαρ. σ. 11) «φαρὶν ἐκαβαλλίκευεν φυτιλὸν ἀστεράτον, | ἔμ-
προσθεν εἰς τὸ μέτωπον χρυσὸν ἀστέρα εἶχε» Συνών.
ἀστεργάς, ἀστέρινος 6, ἀστερός 1, ἀστερούλλης,
ἀστερουλλός. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. ὑπὸ δὲ τὸν τύπ.
Ἀστεράτα τά, καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

ἀστεργάς ἐπίθ. ἀμάρτ. στερκάς Κύπρ. στερὲ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρας.

Ἀστεράτος, ὁ ἰδ.

ἀστέρευτα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀστειρεύτα λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστέρευτος.

Ἀνευ ἐξαντλήσεως, ἀενάως: Τρέχουν οἱ βρούσες ἀστέ-
ρευτα.

ἀστέρευτος ἐπίθ. ἀστειρεύτος λόγ. σύννηθ. ἀστέ-
ρευτος σύννηθ. ἀστέριφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνεστέρευτος
ΚΚαραβίδ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 141.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στερευτός < στε-
ρέω.

1) 'Ο μὴ στερεύων, ἀέναος σύνηθ. : Βρύοι - πηγὴ ἀστέρευτη. Δάκρυα - νερὰ ἀστέρευτα σύνηθ. Ἀκούραστος καὶ ἀστέρευτος ἐνθουσιασμός Ιδραγούμ. Σαμοθρ.³ 103. 2) Μεταφ. ἀνεξάντλητος σύνηθ. : Ἀστέρευτο βίος. Ἀστέρευτα πλούτη. Ἀστέρευτη δυστυχία σύνηθ. || Ποίημ.

Γιατ' εἶν' ἀστέρευτη σὲ κάλλη ἢ χώρα τούτη
καὶ μ' ἄλλα τόσα τὴν ἐστόλισαν οἱ χρόνοι

ΑΠροβελ. Ποιήμ. 14.

άστερέωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀστέριωτος Πόντ. ἀστερέγιωτος Πόντ. ἀστέρευτος Καρ. (Μύλασσ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστέρευτους Μακεδ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στερεωτός < στερεώνω.

1) 'Ο μὴ στερεωθείς, ὁ μὴ ἔμπεδος, ὁ κλονιζόμενος σύνηθ. : Ἀστέρευτο μπαλκόνι - πάτωμα. β) Ἐπὶ κόρης, ἢ μὴ ἐξασφαλίσασα τὸ μέλλον της διὰ τῆς ὑπανδρείας Πόντ. (Τραπ.) : Τὸ κορίτσι μ' ἀκόμαν ἀστέρευτον ἐν'. γ) 'Ο μὴ μόνιμος ἀλλ' εὐκόλως διαλυόμενος πολλαχ. : Ἀστέρευτος γάμος. δ) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐστερεώθη ἐν τῇ ζωῇ, ὁ ἀποθανὼν εἰς νεαράν ἡλικίαν, ἢ ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ ἀποθάνῃ νέος Θήρ. Καρ. (Μύλασσ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Δακων.) : Ἡ ἀστέρευτη ἀδερφή μου Δαμαρ. Ἀ, ποῦ νὰ ν' ἀστέριωτη! Μύλασσ. Ἀστέρευτος νὰ σαι! (ἀρὰ) Θήρ. Ἐ, τὸν ἀστέρευτο αὐτόθ. Ὡ, τὸν ἀστέρευτο, ποῦ νὰ μὴ στερεώσῃ! Δακων. Νὰ φιλήσω τὸ λειψανάκι σου, ἄχαρε καὶ ἀστέρευτε! Μύλασσ. 2) Ἀκατάστατος, ἄτακτος Πόντ. β) Ἀνήσυχος, ἐπὶ νηπίου ἢ ἀσθενοῦς Πόντ. 3) Οὐς., ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν στερέωσιν Θήρ. : Ποῦ νὰ χῆς τὸν ἀστέρευτο! Ἀντίθ. στερεός, στερεωμένος (ιδ. στερεώνω).

άστερητος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστέρητος.

'Ο μὴ στερούμενος τῶν ἀπαραιτήτων : Καλοπαντρεύτηκε καὶ πέρασε ζωὴ ἀστέρητη.

άστερι τό, σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Τσακων. ἀστέρ' βόρ. ιδιώμ. ἀστέρ' Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀστέριον.

1) Ἀστρον μικρὸν Τσακων. β) Ἀστρον σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Τ' ἀστέρια λάμπουν 'ς τὸν οὐρανό. Βγῆκαν τ' ἀστέρια σύνηθ. Ἐφ' γ' ἔνα ἀστέρ' (ἔπεσεν εἰς διάντων ἀστήρ) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Τ' ἀστέρι τὸ μεγάλο (ὁ ἑσπφόρος) Πελοπν. (Κορινθ.) || Φρ. Αὐτὸς κατεβάξει τ' ἀστέρια (εἶναι πολυμιαθής) Πελοπν. (Τριφυλ.) Τ' ῥάει τ' ἀστέρια (εἶναι ἐλαφρόνοις καὶ ὑπερόπτης) Αἰτωλ. || Γνωμ. Ἀστέρι ἔπεσε, ψυχὴ ἔσβησε (ἢ πτώσις διάντωντος ἀστέρος συμβολίζει τὸν θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ὅλα ἐλάμπανε τ' ἀστέρια | κ' ἐλαμπες καὶ σὺ μαζὶ Κεφαλλ.

Ἀς λάμπουνε ὅσο θέλουνε 'ς τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια,
τὰ μάθια σου δὲν ἔχουνε 'ς τὸ γόσμο τοῦτο ταίρια Κρήτ.

Ἀστέρια νὰ τὰ μάθια σου, σπαθιά τὰ δγὸ σου φρύδια
καὶ μὲ αὐτὰ μ' ἐπλήγωσες πρώτη φορὰ ποῦ σ' εἶδα αὐτόθ.

Γύρισε δὲς τὸν οὐρανὸ καὶ ἄν εὗρης μαῦρο ἀστέρι,
πίστεψε πῶς δὰ σ' ἀρνηθῶ, ἄσπρο μου περιστέρι αὐτόθ. γ) Ὁ ἐσπφόρος ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἄστρον Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Βλάστ.) — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,242 : Βγῆκε τ' ἀστέρ' Αἰτωλ. || Φρ. μεταφ. Εἶν' ἀστέρ' μέσ' 'ς τ' ἄλλα τὰ πιδιά (ἐξέχει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῷ γειτονιάς

ἀστέρι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ποίημ.

... Πρώτη φορὰ ἀπόψε

ἀφότου ζώνω τ' ἄρματα μ' ἐξάφνισε τ' ἀστέρι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστέρας 1 β. 2) Στίγμα λευκὸν ἐν εἶδει ἀστέρος εἰς τὸ μέτωπον ζῶων Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κεῖν' τοῦ βόδ' ἔχ' ἐν' ἀστέρ' ἀνάμισα τὰ δγὸ κέρατα || Ἄσμ.

Ἐπέτυχα κ' ἐβάρεσα τὸ στοιχειωμένο ἀλάφι

πῶχει σταυρὸ 'ς τὰ κέρατα καὶ ἀστέρι 'ς τὸ κεφάλι

(Πανδῶρ. 4,621) Συνών. ἀστέραδα, ἀστέρας 3. 3) Ἀστροειδὲς κόσμημα ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος τῶν ἀξιωματικῶν δηλωτικὸν τοῦ βαθμοῦ των σύνηθ. Συνών. ἀστέρας 2.

β) Σημεῖον διακρίσεως, ὑπεροχῆς, ἐπὶ ἀνθρώπων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) : Οὐ δεῖνα ἔχ' τ' ἀστέρ' 'ς τὸν γλέφαρον. 4) Τὸ μέτωπον καὶ τὸ κέντρον αὐτοῦ Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Ναύπακτ.) κ.ά. : Ἐρριζὶ καὶ τοὺν βύρισι μέσ' 'ς τ' ἀστέρ' Αἰτωλ. Ἀν δὲν τοῦ βαρέσης μέσ' 'ς τ' ἀστέρ' τοῦ γ' ρούβ' δὲν πέφτ' αὐτόθ. Τοῦ ἤρθε ἡ σφαῖρα 'ς τ' ἀστέρι τοῦ κουτέλου Κρήτ. Τ' ἀστέρ' αὐ'νοῦ εἶν' γιουμᾶτου ζάρις Στερελλ. (Ναύπακτ.) Συνών. σταυρός. 5) Σταγὼν ἢ μικρὰ ποσότης ἐλαίου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος ἰριδίζουσα ὡς ἀστήρ Κρήτ. Συνών. ἀστέρας 5. 6) Πληθ. ἀστέρια, παιδιὰ καθ' ἣν δύο παῖδες στρέφουν πρὸς ἀλλήλους τὰ νῶτα καὶ συμπλέκουν τοὺς βραχίονας, εἰτα δὲ κύπτει ὁ εἰς ὥστε ν' ἀνυψωθῇ ὑπτίως ὁ ἕτερος καὶ κάμνουν τὸν ἐξῆς διάλογον : Πόσα ἀστέρια εἶναι 'ς τὸν οὐρανό; — Τρία κ' ἔνα. — Σκύψε πᾶρε με κ' ἐμένα Κεφαλλ. 7) Εἶδος χαρταετοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ. Μεσολόγγ.) Συνών. ἀστέρακι (II).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ. Κρήτ. (Ρέθυμν.)

άστεριάζομαι Πελοπν. (Βυτίν.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστέρι.

1) Ἐκτίθεμαι εἰς τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, ἐπὶ ἐνδυμάτων τὰ ὅποια ἀπλωθέντα μετὰ τὴν πλύσιν πρέπει νὰ συλλεγοῦν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀστέρων, ἄλλως ἐπιφέρουν, καθὰ πιστεύεται, ἐξανθήματα εἰς τοὺς ἐνδυομένους αὐτὰ Πελοπν. (Βυτίν.) β) Ἀσθενῶ ἐξ ἐπηρείας τῶν ἀστέρων — Λεξ. Δημητρ. : Ἀστεριάζοιτο ἡ κωπέλλα καὶ μαρᾶζώνει. Μετοχ. ἀστερισμένος ὁ παθὼν ἐξ ἐπηρείας τῶν ἀστέρων Λεξ. Δημητρ.

2) Πληροῦμαι ἀστέρων, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Λεξ. Βλαστ.

άστερικό τό, Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀστιρ'κὸ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀστερικός.

1) Ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον ἐκάστου ἀνθρώπου ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀστερισμοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῦ ἑκαστος διατελεῖ Θράκ. (Μάδυτ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἐχει καλὸ ἀστερικό. Εἶναι κακὸ τὸ ἀστερικό του Λεξ. Δημητρ.

2) Παροδικὴ νόσος, ὑστερισμός Θήρ. κ.ά. Συνών. ἀστέρας 7, ἀστρικό.

άστερινος ἐπίθ. Ἀθῆν. Λευκ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 150 ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.² 78 ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 86 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστέρινους Θεσσ. ἀστερινὸς Πελοπν. (Λάστ.) ἀστερ'νὸς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστέρι καὶ τῆς καταλ. -ινος.

1) Ὁ ἐξ ἀστέρων ἀποτελούμενος ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τί λάμπεις ἐπετοῦσαν κάποια μάτια
ποῦ λές καὶ ὁ μῶλος ἔμοιαζε οὐρανό,
ἢ γῆ θαρεῖς ἀστέρινα παλάτια.

